

ere Borgernes bedste Børn, og derfor skulle Domstolenes Dekreter respekteres.

Maa jeg til den højtærede Justitsminister sige, at det ikke kunde falde mig ind at mene, at en Politimester ganske kritisk skulde gaa til at træffe de Foranstaltninger, som enten Rekvirenten eller Fogden kunde have Lykt til, f. Eks. foretage Husundersøgelser i Folks Papirer eller lignende. Men det var der slet ikke Spørgsmaal om her. Her kunde Politimesteren anvende Kritik; han skulde jo ikke gøre Ulovligheder, der var blot Tale om at sjerne et Vægtehegn, der var opsat et Par Dage i Forvejen paa fremmed Grund, eller som i alt Fald hidtil havde været fremmed. Men det at tage et Vægtehegn bort er utvivlsomt under saadanne Omstændigheder ikke en ulovlig Handling. Det, jeg mente, at Politimesteren ikke kunde gøre, og som jeg troede, at det 9de kongevalgte Medlem (Rump) mente, var, at Politimesteren skulde anvende Kritik med Hensyn til Fogeddekretets Lovlighed, det ere vi altsaa heldigvis alleammen enige om. Jeg kan forstikre det 9de kongevalgte Medlem, at jeg forstod ham saaledes, og jeg tror ogsaa, hans Ord ikke vare saa ganske klare. Jeg synes ikke, at der var den mindste Grund til at fortælle mig, at jeg havde en vis Skyld, som han ofte havde Lejlighed til at reprimandere. Jeg har forstaaet det ærede Medlem saaledes, men han taler ikke altid højt og er maaske heller ikke saa heldig at være ganske klar. Naar jeg bona fide har misforstaaet ham, behøver han ikke at beskylde mig for en saadan fejl Tendens som i Dag. — Hvad det ærede Medlem for Odense (Koch) angaar, vil jeg sige, at man skal ikke male Vandet paa Væggen, thi gør man det, saa risikerer man, at man faar ham over Hovedet.

S. N. Hansen: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa Tingets Tid, thi jeg har jo allerede sagt det høje Ting, at jeg ikke har tænkt mig eller ønsket at deltage i denne Debat, og Grunden dertil vil man let kunne forstaa. Det er imidlertid den højtærede Minister for offentlige Arbejder, der har talt mig frem. Det er en Ytring af ham, der har foranlediget, at mit personlige Forhold i denne Sag maa omtales med et Par Ord. Jeg tør sige, at jeg paa intet Trin af Sagen har haft Tvivl om, at hans Bestræbelser vilde gaa i Retning af at faa Sagen ordnet paa en fredelig Maade, men han maa ikke rette den Bebrejdelse mod mig, at jeg ikke i saa Henseende har gjort, hvad der var rimeligt fra min Side. Naar Borgmesteren i denne Sag er gaaet til alle Ministerens Repræsentanter, Trin efter Trin,

først til Ekspropriationskommissionens Formand, saa til Jærnbahnernes Generaldirektør, saa til Departementschefen i Ministeriet og først som fjerde Led kommer til Ministeren, saa maa den ærede Minister ikke sige, at man er gaaet ham forbi. Den Vej, jeg gik, var den naturlige Vej. Naar andre træde op paa Ministerens Vegne, kan jeg ikke vide andet, end at det er efter Samraad med ham, og saa kommer man altsaa først til Slutning til Ministeren. Det kunde have været lykkeligere, om vi havde truffet hinanden tidligere, men Skylden ligger ikke hos mig. Dette er, som sagt, kun personlige Forhold, som egentlig ikke komme Landstinget ved, men det vil forstaaes, at jeg dog har haft Anledning til at nævne det. Saa anfører den ærede Minister tillige en Sætning, som gør, at jeg maa gøre et Par Bemærkninger om det Spørgsmaal, som efter min Formening nærmest interesserer Landstinget. Jeg vilde egentlig ikke i Dag være kommen ind paa dette, vilde have indskrænket mig til de Antydninger, jeg kom med i Gaar om dette Spørgsmaals Betydning, Rækkevidde og tvivlsomme Bestaaenhed; men den ærede Minister sagde nylig, at det var jo noget andet, hvis der eksisterede noget, der bestemt undtog en Gjendomsgegenstand fra Ekspropriationskravet. Jeg ved nu ikke, om den ærede Justitsminister vil gaa med til at sige, at saa var der en større Rettighed til at benytte de foreløbige Retsmidler, som her ere benyttede. Den ærede Trafikminister søjede til, at, da der i dette Tilfælde var Tale om Anlæg af en Jærnbane og ikke om at vedligeholde den, maatte Jærnbanevesenet være berettiget til at tage Fyld. Jeg har gjort mig megen Umage med at sætte mig ind i Sagen, og jeg tror, at man ved at gennemlæse Forordningen af 1845 og Bestemmelsen fra 1793 om, hvilke Rettigheder man har til at tage Fyld, vil komme til det Resultat, at det lige saa vel ved Anlæg af Veje som ved deres Vedligeholdelse er forbudt at tage Fyld fra Haver eller Kirkegaarde. Ved en nøjere Undersøgelse af Forordningen af 1845 ville de Herrer se, at der gælder samme Regel ved Sitandsættelse af Veje som ved ny Anlæg. (Modsigelse). Ja, mine Herrer, læs Motiverne i Kollegialtidenden efter, og jeg staar Dem inde for, at De ville komme til at sige, at man ogsaa har forbudt til Landevejes Anlæg at tage Fyld fra Kirkegaarde eller Haver, og det er jo derved, at Sagen bliver ganske anderledes stillet, end man søger at give det Udseende af. Man siger, at her er Tale om et Jærnbaneanlæg, som skal føres igennem; men Spørgsmaalet er kun dette: